

MACSKÁK A HEGYEN

Mechá, mondták régen Indiában,
mechá, mondom ma én és mondom
Pindarossal: a sokat látó szemek
anyja, a Nap, már a Kos
jegyébe lép, feszítik újra
csövecskéiket az örökkévaló nedvek.
Irtózatos macska-morranások,
ragadozó sikoly a hegyen: mechááá . . .

BETŪVETÉS SZÁNTÓ TIBORNAK

Mit vetsz, mit vetsz betűvető?
Tiszta formát, hang-jeleket
a némaságba, papír havára,
betűimben a múlt mozdulása,
jövômocorgás, világ műszere,
kallográfia: tűz-víz találkozás —
Nincs tiszta forma, betűvető,
de ámulni lehet és a vonalvarázslat
jobbik énünket megörökíti, míg
létezik szem és kéz s föltámaszt;
szellemet a szellem, míg
lesz karácsony és húsvét
a halállal bevetett Földön;
addig minden jelünk Kockadobás
avagy alvó nedvek egy
közép-kelet-európai Ligetben.

CZIGÁNY GYÖRGY

Nyár-novella

Itt vészeltük át az uszodában
a medencéből kinőtt platánok
a padlás-meleg kabinsorok
mentén bukdácsolva ezekben
a repedezett falu
(bővebbet Mándy Ivánnál)
egy szál mikrofonba játszott
a fél-meztelen szalon-zenekar
„A haja szőke volt . . .”
hegedültek a Császár-fürdőben

Közös kemencébe vetett
kenyérként a kamaszfiú-test és
az érinthetetlen másik
kő-forróság diadalában
„A szeme tengerzöld . . .”
nyivákol a vastölcsér
Emelkedik lassan a bordák
óvó kamráiban megbújt
öröm égboltnyi terhe a
visszafogott lélegzetekben
Érdekes (mondta a tisztelendő úr
később) ha az embert egyszerre többen
verik nem fáj úgy mint az egyedi
ökölcsapás rúgás persze megint más
ha gumibottal ütnek
„Mint színarany kalász . . .”
Itt vészeltük át az uszodában
hogy beesteledett hiába hogy a
gázlámpa hold-udvarában
halként dobták föl színeiket
a kulikabátok és csobbanás
nélkül tűntek a sötétbe
hogy soha többé Míg fehér
hálóingben a leánynevelő
bentlakói sorakoztak föl de nem volt
suttogás se a mákvirágok
földjén csak az óvóhely csöndje
De zene szólt mindig
az uszodában csak ott nem Ott nem
a fogasok hervadt múzeuma
körül ahol holtak maroknyi
holmijaként csüngtek, az ingek
a szoknyák ejtőernyő-selyemből
s szandál-talpon lánynev a krétajel
Itt vészeltük át az uszodában
hogy kiürül a világ de gyöngéd
nap süt a szirénákra Hangja még nincs
csak remegtet a legmélyebb orgona-basszus
foszforos levegőt és lassan beindítja
a föld motorjait s a hányinger
ringatta tárgyak maguk kezdenek
dübörögni Tokostól szakad ki
az ablak s úgy tetszik zajtalanul
de sokáig hull még és csilingel
az üveg az égből s mi heverünk csak
száraz torokkal a napsütésben
Temetés után az uszodában
két mézskő kúpra
öreg térdek tehetetlen
csillogására görnyed az állunk